

I de efterfølgende Aar er der da fra Regeringens Side fremsat Forslag i den af det nævnte Folketingsudvalg angivne Retning, nemlig den, at lade Opholdskommunerne ubeskaaret beholde deres Skat, men tillade Erhvervskommunerne at opkræve en *Næringsafgift* af de udenfor Kommunen boende næringsdrivende, en Afgift, hvis Maksimum sættes til 3 pCt. af Indtægten i Erhvervskommunen. Det er klart, at dette Forslag vilde bringe en ny Indtægt, idet jo Næringsafgiften skulde opkræves uafhængigt af Skattepligten til Opholdskommunen, der forblev uforandret. Men alligevel rejstes der mange Indvendinger imod denne Løsning: fra Erhvervskommunernes Synspunkt rejstes de samme Indvendinger som ved Skattefordelingsforslaget, og fra Opholdskommunernes Synspunkt gjordes gældende, at en saadan Næringsafgift vilde foranledige Skatteydere til at flytte bort og tage Ophold i Erhvervskommunen, især hvor denne var en Nabokommune. Som en ny og betydelig Vanskelighed for Indførelse af en saadan Næringsafgift af indtil 3 pCt. maa dernæst nævnes Folketingets bestemte Fordring (Udvalgsbetænkning 20. Marts 1899, Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg B, Sp. 1765) om, at ikke blot Indtægt udenfor Opholdskommunen af bunden, flyttelig Næring, men ogsaa af fast Ejendom og dermed i Klasse staaende Værdier burde være Afgiften underkastet, thi dette vilde for Ejendomme i Landkommuner med lav Formue- og Lejlighedsskat være ensbetydende med, at den Ejer, som nu er fritagen for personlig Kommuneskat, fordi han ikke bor i Kommunen, som Næringssskat fremtidig vilde kunne komme til at svare endog større personlig Kommuneskat end Kommunens egne Ejendomsbesiddere under tilsvarende Forhold.

Det synes derfor heller ikke, som om den Vej at fastslaa en saadan Næringsafgift til Erhvervskommunen er fremkommelig trods adskillige Aars Forhandlinger.

Saaledes er Stillingen da uforandret den, at den personlige Skattepligt her i Landet vedblivende er knyttet til Opholdskommunen, som alene er berettiget til at erholde Skat af sine Beboere, selv om disses Erhverv ere beroende i andre Kommuner og nyde godt af disses Institutioner uden at bidrage til de med dem forbundne Udgifter.

Men samtidig er Trangen til en Reform vokset, idet det bliver mere og mere almindeligt, at næringsdrivende udøve deres Erhverv i andre Kommuner end dem, i hvilke de have Bopæl, et Forhold, der yderligere fremmes ved Muligheden for at kunne bosætte sig i en Kommune med lav personlig Skat og derfra drive Erhverv i Kommuner med høj personlig Beskatning.

Under disse Omstændigheder har Regeringen ment at burde gøre et nyt Forsøg paa at naa til en Løsning, som kunde opfylde *en væsentlig Del* af de Fordringer, som stilles fra de forskellige interesserede. At opfylde *alle* Fordringerne er nemlig, som vore Skatteforhold foreligge, en Umulighed, hvad let vil forstaaes. Fra de paagældende Skatteydere lyder Kravet om, at de ikke ville beskattes dobbelt, fordi de drive Næring udenfor Opholdskommunen; fra Erhvervskommunernes bosiddende Skatteydere lyder derimod Kravet om, at de paagældende fremmede næringsdrivende ikke maa stilles under gunstigere Skattebetingelser end Stedets egne og derved faa større Udbytte af deres Bedrift end disse eller vanskeliggøre Konkurrencen for dem, der paa Grund af personligt Ophold i Næringskredsen maa bære de voksende kommunale Byrder, for hvilke hine ere fritagne; fra Erhvervskommunernes Bestyrelser næres det naturlige Ønske om en Forøgelse af Kommunernes Indtægter ved Ydelser fra de fremmede næringsdrivende, og endelig protestere Opholdskommunerne imod at se deres Indtægter forringede ved en Deling af Skattebidraget eller de paagældende fordrevne ved, at der paalægges dem den nævnte Skat eller Afgift til Erhvervskommunerne.

At fyldestgøre alle disse Krav paa samme Tid er umuligt, da de til Dels gaa i hinanden modsatte Retninger; derimod er det muligt at foreslaa en Ordning, som de paagældende fremmede Skatteydere eller Grundejere ikke med Føje kunne beklage sig over, medens samtidig de i Kommunen bosatte Skatteyders Klager over de fremmedes Begunstigelse paa deres egen Bekostning ville være afhjulpne. Tillige ville Opholdskommunernes nuværende Rettigheder kunne fuldt opretholdes, uden at de behøve at frygte nogen Fraflytning paa Grund af den nye Ordning. Mellemløsningen mellem Kommunerne for disse næringsdrivende eller Ejendomsbesiddere vil kunne undgaas, og der vil for Kommunerne i deres Helhed tilvejebringes en ny Indtægtskilde paa samme Tid, som det umuliggøres at spare personlig Kommuneskat af saadan Nærings eller Ejendoms Indtægt ved at tage Bolig i en anden Kommune end den, hvori Næringsdrivningen drives, eller Ejendommen er beliggende. Disse forskellige Maal kunne naas